

210 Kr.; selv om det i enkelte Tilfælde kan blive 240 Kr., anser jeg ogsaa det for at være for lidt. Jeg vil sige, at naar man sætter Pensionen til dette Beløb, er det næsten det samme som at sige til dem: I faa slet ingen Pension. Vi maa erindre, at vi have vedtaget en Lov om Alderdomsunderstøttelse, og der er meget stor Forskel paa, hvorledes denne Lov bliver anvendt, thi medens der kan paavises umaadelig mange Eksempler paa, at gamle Folk, som ere ude af Stand til at ernære sig selv, have faaet alt for ringe Understøttelse i deres Alderdom, haves der paa den anden Side ogsaa Eksempler paa, at man over for gamle Folk er gaaet til en Understøttelse af 300 Kr. om Aaret. Naar nu en Jordemoder, som har udført sit Arbejde i Samsundets Tjeneste paa en tilfredsstillende Maade i mange Aar, kommer i den Stillung, at hun ikke længere kan ernære sig selv, fordi hun ikke længere kan udføre sin Gerning, men er nødt til at lægge den til Side og at leve enten af sin Pension eller af, hvad hun kan faa gennem Alderdomsforfølgelsesloven, saa antager jeg, at man ved at sætte Pensionen, som man her foreslaar, ligefrem henbiler Jordemødrene til at søge Alderdomsunderstøttelse og ikke til at ty til deres Pension. Ganste vist kan man sige, at deres Pension faa de alligevel; men den bliver da fradraget, thi det maa erindres, at Alderdomsforfølgelsesloven jo er saaledes, at den tager Hensyn til, hvad Indtægtskilber Ansøgerne have ved Siden af i det Øjeblik, de skulle have Understøttelsen. Jeg skal ikke her komme ind paa at kritisere Loven, det er ingenlunde min Mening, men kun at henvise til, at der fra forskellige Sider er blevet anket over netop som en Fejl ved denne Lov, at naar Folk have sparet sig noget sammen i tidligere Dage, kommer det dem til Stede i deres Alderdom, idet de faa saa meget mindre, naar de søge om Alderdomsunderstøttelse. Og det, der tilkommer en Jordemoder i Pension, kan vel stilles lige med en opsparet Kapital fra deres tidligere Virksomhed; og Pensionen kommer dem saa til Stede, hvis de søge Alderdomsunderstøttelse; den vil blive fradraget, og det vil blive det samme, som om de slet ikke faa Pension; fordi de ville kunne faa lige saa meget eller mere gennem den almindelige Alderdomsunderstøttelse. Men naar der her er Tale om Folk i Samsundets Tjeneste, som Samsundet ansætter, og til hvem det stiller vigtige og store Krav, tror jeg ikke, man er berettiget til at henvise dem til at faa deres Alderdom sikret paa den Maade, man her vil gøre, ved ikke

at give dem Ret til en Pension, som er tilstrækkelig til, at de kunne føre en menneskeværdig Tilværelse i deres Alderdom.

Jeg vil sige til det høje Ting, ogsaa uden at komme ind paa yderligere Diskussion om det Spørgsmaal, jeg nu vil berøre — jeg fremdrager det blot, fordi det har sin store Betydning — at det vistnok ikke er ukendt for noget af det høje Tings Medlemmer, at der ude i Befolkningen er en stor Misstemning, som er baseret netop paa den Maade, hvorpaa Staten lønner og navnlig pensionerer sine Embeds- og Bestillingsmænd; og denne Misstemning gaar da navnlig ud paa, at over for de højere Lønnede Embedsmænd hører man aldrig, fra den Side, hvorfra der her bliver anket over de høje Pensioner og Lønninger, at deres Lønninger eller Pensioner ere for store; tværtimod, fra den Side bliver der påsat paa for at hæve disse højere Lønninger. Men naar Talen er om de smaa Lønninger for Embeds- og Bestillingsmænd, vises der fra samme Side en Smaalighed, om jeg saa maa sige, en ringe Tilbøjelighed til at give dem det, som nødvendigvis behøves for at kunne føre en ordentlig Tilværelse i deres Alderdom, naar de ere ude af Virksomhed; og det betragte de som en Uretfærdighed, og jeg vil arbejde hen til, at denne Uretfærdighed kan blive hævet. Jeg tror, at jeg saa meget mere bør henlede Opmærksomheden paa dette Punkt i det foreliggende Tilfælde, som det her ikke alene er Jordemødrene, der komme med en Anmodning om en Forhøjelse af deres Løn og Pension, men de have, forinden de kom med dette Andragende, været hos deres foresatte, de medicinale Autoriteter, og have anmodet dem om at udtale sig om deres Andragende; og hvad have saa disse Autoriteter sagt, disse Autoriteter, som til fulde forstaa at vurdere den Gerning og den Tjeneste, som Jordemødrene udføre for Samsundet, og som kende de Vanskeligheder, som ere forbundne dermed? De sige, at der er et skrigende Misforhold mellem den bestaaende Løn og de Forpligtelser, man forlanger, Jordemødrene skulle opfylde. Naar der tales saa vægtige Ord til Fordel for Jordemødrenes Andragende, som: at der er et skrigende Misforhold til Stede, tror jeg, man her i Tinget bør gøre, hvad man formaar for at ophæve dette Misforhold. Men gaar man den Vej, som det ærede Udvalgs Flertal her har foreslaaet; gaar man efter min Formening i modsat Retning og styrker da den berettigede Misstemning ude blandt Befolkningen, som siger, at for de store er der ingen Ting i Besjen, men de smaa kunne